

Communistische internationalistische Unie (trotskystisch)

Het hoofd bieden aan de patronale aanval !

Terwijl de Audi-groep miljarden winst maakt, plant die om Audi-Vorst te sluiten. De directie hoopt het gemakkelijk te kunnen doen en dat de werkers niet met een belangrijke verdedigingsstrijd beginnen. Ze maakt gebruik van verdeel- en ontmoedigingsmanoeuvres. Meest recent waren de vergadering die in Vorst-Nationaal wordt georganiseerd, en niet in de fabriek, en zonder de toeleveranciers, en met fouilleringen... om dan zinloos geklets te spreken aan de werkers.

Er valt niets te verwachten van de leiders en aandeelhouders van Audi, ze zullen geen cadeau geven! Om winst te maken hebben de kapitalisten geen limiet. Overal op de planeet buiten ze de werkers uit in zweet en bloed. In Oekraïne speculeren ze en verrijken ze zich via de oorlog, in Palestina steunen ze de massamoorden van het leger en van de Israëliëse kolonisten, in Afrika en in Noord-Afrika buiten ze de hele bevolking extreem uit. De aandeelhouders van Audi zijn dezelfde, er is geen reden waarom ze met meer menselijkheid zouden handelen tegenover de werkers van Vorst... tenzij ze verplicht zijn achteruit te stappen tegenover de werkers in strijd.

De aankondiging van het herstructureringsplan bij Audi Vorst is geen apart geval. Al het patronaat is bezig aan te vallen.

Het aantal werkers die getroffen worden door ontslagen, sluitingen en herstructureringen blijft stijgen. Deze zomer zijn het werkers van Mithra, Belgotex, ALE Mons, KM Group die op de lijst zijn komen staan van diegenen die met hun baan en werkomsstandigheden betalen voor het behoud van de winsten van de kapitalisten ten midden van de crisis!

De patronale aanval beperkt zich niet tot aanvallen in de bedrijven. Als gevolg van de verkiezingen, eisen het patronaat en de financiële markten van de regeringen dat ze budgetten vrijmaken voor de Staatsschuld en voor het leger... maar zonder van de fortuinen van de miljonairs en miljardairs te nemen... en door tegelijkertijd de grote bazen cadeau te blijven geven in de vorm van subsidies en belastingfaciliteiten!

Op deze manier laten ze de werkers betalen, en leggen ze de bevolking bezuinigingsmaatregelen op.

Voor het hoofd van het VBO is het "Globaal Plan" van Dehaene in 1993 het ijkpunt: "indexsprong, loonblokkering, structurele hervormingen, verkoop van deelname in sommige overheidsbedrijven... Dat was stevig! Maar dit is wat we vandaag nodig hebben".

De Waalse regering heeft zijn nota aan het patronaat voorgelegd: aanval tegen contracten die door gemeenten gesubsidieerd worden (om toezicht te houden in de scholen, enz.), tegen werkers uit het openbaar ambt, tegen mensen die in een sociale woning leven, ...

Op Federaal niveau gaan de regeringspartijen niet akkoord over details maar hun doel is duidelijk: 27 miljard in 5 jaar besparen, door de lonen, de index, het openbaar ambt aan te vallen en nog door de werkloosheidsuitkeringen tot 2 jaar te beperken!

In Vlaanderen en in Brussel is de situatie gelijkaardig.

Tegenover zo'n aanval is een strijd bedrijf per bedrijf niet genoeg om zich te verdedigen. Om sterker te worden moet er een algemene strijd komen van het geheel van de werkende wereld.

Gezien alle werkers tegelijkertijd worden aangevallen, zou zo'n strijd vandaag kunnen starten vanaf een eerst bedrijf, en zou dan als een olievlek kunnen spreiden.

Zowel het patronaat als de regering vreest een algemene opstand.

Audi Vorst bijvoorbeeld groepeerd meer dan 3000 werkers, de fabriek is gekend in heel het land. Zo'n conflict zou in veel andere bedrijven navolging kunnen vinden.

Om zich te verdedigen moeten de werkers de valstrikken van de directie vermijden, boven de verdeeldheden tussen vaste contracten, toeleveranciers en uitzendkrachten werken, over hun eisen discussiëren, samen akkoord gaan en een leiding voor de strijd verkiezen.

Veel werkers verwachten dat van de vakbonden. Maar de syndicale leidingen proberen niet te mobiliseren en een krachtsverhouding bouwen. Ze proberen niet de vaste contracten, de uitzendkrachten en de toeleveranciers te verenigen. Einde juni, na de aankondiging van het herstructureringsplan, hebben ze aan de werkers gezegd "ga maar gerust op vakantie, we zien elkaar later". En tijdens de vakbondsbijeenkomst op 20 augustus hebben de syndicale permanenten geen strijdplan aangekondigd, behalve een verre betoging op 16 september, en het geklets over de Renault-procedure.

Maar gaat dat genoeg zijn om te vermijden voor de kosten op te draaien van de herstructurering?

Gezien wat er tijdens de sluitingen en herstructureringen gebeurd is, bij VW Vorst in 2006, bij Caterpillar in Gosselies in 2016, bij Ford in 2013... gaat dat niet genoeg zijn! Zonder krachtsverhouding kan men alleen over kruimels onderhandelen, en een heel deel van de werkers valt uit de boot! Met of zonder syndicale leidingen is er geen andere oplossing dan een vastbesloten strijd die zich veralgemeent om de grote bazen en de regeringen terug te dringen!

Op de werkvloer

Audi Vorst: onze levens tegenover de winsten van de kapitalisten

Op dinsdag 20 augustus, na 5 weken vakantie en werkloosheid, zijn de 3.000 werkers van de Audi-fabriek en van de toeleveranciers op een vergadering opgeroepen door de vakbonden, de eerste sinds de aankondiging van de grote herstructurering die eigenlijk een complete sluiting kan worden.

Toch zijn in de eerste week tientallen of soms honderdtallen werkers samengekomen, na oproepen op sociale netwerken.

Op 20 augustus, voor enkele 400 werkers, hebben de syndicale permanenten hun toespraken voorgelezen vanuit de eerste verdieping van de parking. De toon was bedoeld om strijdvaardig te zijn, maar ze hebben ook verk-

laard dat "men moet geen illusie koesteren, er zullen ontslagen komen". Wat eigenlijk toonde dat ze op voorhand de onderwerping aanvaarden aan het dictaat van de aandeelhouders.

Behalve een verre betoging op 16 september is geen enkele afspraak gegeven om zich te organiseren en zich voor te bereiden om zich te verdedigen. De werkers die bedreigd worden met ontslag, worden opgeroepen om allemaal samen te staan achter de vakbonden met de onderhandelingen als enig doel.

Wat voor goeds kan er uitkomen uit een onderhandeling zonder krachtsverhouding ten voordele van de werkers? Niet veel... of zelfs niets! En veel wer-

kers voelen het. De directie van Audi toont al maanden dat ze niks geeft om de argumenten van de syndicale leidingen, niet meer dan om de verkozenen van de politieke partijen. Alleen tellen de winsten van de aandeelhouders!

Drie dagen later, op vrijdag 23 augustus, nodigde de directie van Audi het personeel uit op een vergadering. Niet op de fabriek, neen! Ze blijft gesloten, de werkers mogen niet binnen zelfs niet om naar toilet te gaan. De vergadering heeft in Vorst Nationaal plaatsgevonden, de concertzaal die in de buurt ligt, voor 1.300 werkers. Wat een welkom! Een groot aantal politieagenten, de badges werden gecontroleerd, er waren fouilleringen... de verte-

Abonnement: €26 voor 20 nummers, of meer met ondersteuning.

Je kunt je abonneren op Lutte Ouvrière - Arbeidersstrijd via overschrijving IBAN: BE16 0004 2035 6974 BIC: BPOT BEB1 onder vermelding van: abonnement LOB en uw postadres. Of door uw contactgegevens en de kosten van het abonnement te sturen naar Postbus BP 54, rue de la Clef, 7000 Mons. Verantwoordelijke uitgever: M. Woodbury, zelfde adres.

genwoordigers van de aandeelhouders zijn echt bang voor de werkers!

Veel werkers waren gechoqueerd: « ze behandelen ons als criminelen, dat is schandig». Maar ze merkten ook op dat eigenlijk “de directie ons niet binnen de fabriek wil laten. Ze vreest dat we boos worden”.

Een minderheid werkers en délégués hadden de patronale vergadering geboycot en waren voor de fabriekspoort samengekomen. “Dit is hier dat we moeten staan. Als ze met ons willen spreken, moet dat op de fabriek!”.

Binnen de patronale vergadering hebben de directeurs en woordvoerders achter hun lesse-naars veel moeite gehad om te spreken, ze werden zwaar en gedurende lange minuten uitgefloren. Hun geklets bracht geen enkele nieuwe informatie en bijna elke zin werd verdrongen in het gejuw: “Verraders”, “Dieven”, ... Maar ze worden dik betaald om als bliksemafleiders te dienen en de miljarden winst van de aandeelhouders te beschermen.

Vaste contracten, toeleveranciers en uitzendkrachten: de verdeeldheden die door de directie en de vakbonden worden gevoed

Een deel van de werkers uit de toeleveranciersbedrijven die op de vestiging aanwezig zijn, is vanaf maandag 19 augustus samengekomen voor de hoofdingang van Audi.

Met lonen die 30% lager liggen dan deze van Audi en werkomstandigheden die vaak harder zijn, weten de werkers uit

de toeleveranciersbedrijven dat ze zullen vergeten worden, als ze niet van zich laten horen.

Audi blijft voor het moment de lonen te betalen, maar de werkers uit de toeleveranciersbedrijven worden werkloos gezet wegens overmacht. Dit betekent 35% verlies op een loon dat al niet genoeg is en het vooruitzicht van extra belastingen moeten betalen, later. Hun directies geven hen geen informatie, met het voorwendsel dat ze zelf niets weten wat de toekomst van Audi betreft... wat eigenlijk waar kan zijn! Maar waarom zouden ze de lonen niet blijven betalen door van de winsten te nemen die hun leiders gedurende jaren ook op kap van het werk van de arbeiders hebben opgestapeld?

Voor de vergadering van het personeel die georganiseerd wordt door de directie van Audi, was de toegang aan hen geweigerd. Wat de syndicale leidingen betreft, als de permanenten van bij Audi de éénheid met de toeleveranciers in hun toespraken hebben beweerd, in werkelijkheid weigeren ze zelfs een gemeenschappelijke vergadering te organiseren met de délégués van de toeleveranciersbedrijven.

Maar de werkers van Audi die zich niet willen laten ontslaan zonder zich te verdedigen, zullen in de werkers van de toelevering werkers vinden die zeer vastbesloten zijn.

Uitzendkrachten

De uitzendkrachten zijn al in maart ontslagen, en voor de syndicale onderhandelaars, ze zijn geen deel meer van het probleem!

Maar de ontslagen uitzendkrachten, of ze nu van Audi of van de toeleveranciers zijn, hebben hetzelfde probleem, maar dan erger dan hun collega's met vaste contracten: zonder lonen kan men niet leven!

Hun ontslag, bij Audi zoals bij alle toeleveranciers, maakt deel van het herstructureringsplan en van de verdeelstrategie van de directie. Voor de vaste contracten van wie het contract helemaal niet meer “vast” is, betekent het aanvaarden van de verdeeldheid het zich overgeven met handen en voeten gebonden aan de wil van de baas.

Een kleine groep uitzendkrachten die bij de toeleveranciers is ontslagen blijft van zich te laten horen met vastbeslotenheid om het onrecht niet te aanvaarden. Temeer omdat ze vaste contracten hadden moeten krijgen, maar dat de directie de collectieve arbeidsovereenkomsten die ze had getekend niet heeft nageleefd.

Uitzendkrachten, vaste contracten, toeleveranciers of Audi, alle werkers hebben hun loon nodig. En allemaal hebben meegedaan aan het vullen van de zakken van de aandeelhouders van de toeleveranciersbedrijven en van de VW-groep die in 2023 een nieuwe record nettowinst heeft gemaakt. Het is allemaal samen dat men hen zal laten boeten!

Hun maatschappij

In de Vlaamse scholen, een programma tegen de armen

Leerlingen uit gewone gezinnen verantwoordelijk maken voor de achteruitgang van het onderwijs is een misselijkmakend idee, maar niet nieuw. De Vlaamse regering bespreekt bijvoorbeeld om een deel van de kinderbijslag afhankelijk te maken van het niveau Nederlands van de ouders van schoolgaande kinderen. Schaamteloos - en zonder enige originaliteit - richten de ministers zich op de allochtone bevolking, d.w.z. de arbeiders die de zware jobs in de bouw, schoonmaak, horeca of industrie bezetten en die alle huidige (en toekomstige) belastingen betalen.

Deze demagogie is in meerdere opzichten walgelijk. Ten eerste is het bijna onmogelijk om een taal cursus te volgen als je werkt. Bovenop de vaak 6-daagse werkweek komen nog het lange woon-werkverkeer en gezinsverantwoordelijkheden. Alleen hypocrieten zouden beweren dat het mogelijk is om in deze omstandigheden een cursus te volgen. En dan hebben we het nog niet eens over de ontoereikende

roosters en locaties.

De regering is in ieder geval helemaal niet bezorgd om de Nederlandse bevolking van allochtone afkomst, noch om de weinige besparingen die deze afschuwelijke maatregel eventueel zou kunnen opleveren. Het doel van deze aankondigingen en mogelijke maatregelen is puur politiek: werkers verdelen, met de vinger wijzen naar één bevolkingsgroep en beweren dat zij verantwoordelijk is voor de sociale achteruitgang.

Met deze dreigementen valt de Vlaamse regering in feite alle werkers aan, te beginnen met de meest kwetsbaren. Kijk maar naar de andere strafmaatregelen die ter discussie worden gesteld, zoals het beboeten van ouders die onbetaalde schoolrekeningen hebben, of die te vaak te laat zijn om hun kinderen van de opvang op te halen.

Dit beleid van het verdelen van "goede" en "slechte" ouders dient om de verantwoordelijkheid van opeenvolgende regeringen voor de rampzalige situatie in scholen te maskeren, net als in ziekenhuizen en volksbuurten.

Want het is het beleid van voortdurende bezuinigingen dat al decennialang wordt gevoerd dat de diensten ernstig heeft

aangetast of zelfs heeft weggevaagd. En terwijl de bevolking belasting blijft betalen op elk niveau, wordt het geld dat wordt geïnd uitgegeven aan subsidies voor bedrijven, voor de Staatsschuld en militaire budgetten.

Toen de bourgeoisie geschoolde arbeiders nodig had, droeg ze de Staat op niet te bezuinigen op onderwijs, maar alle kinderen van de arbeidersklasse te onderwijzen. In de scholen van Vlaanderen gaven de onderwijzers les aan kinderen die alleen het dialect van hun ouders spraken. Hetzelfde gold voor het zuiden van het land, waar kinderen op school kwamen die alleen het Waalse dialect kenden dat thuis gesproken werd. Om nog maar te zwijgen over de Griekse, Marokkaanse en Italiaanse immigranten die Frans of Nederlands leerden van hun kinderen. Want de taal van herkomst is nooit een obstakel, maar een verrijking.

Vandaag de dag is het belangrijkste aanbod van de bourgeoisie aan werkers ontslagen en bedrijfssluitingen. Waarom zouden ze dan regeringen vragen om jongeren op te leiden?

De werkers zullen het heft in eigen handen moeten nemen om deze maatschappij in de juiste richting te sturen, in het belang van iedereen.

2016, sluiting van Caterpillar

Op 2 september 2016 kondigde de directie van de Amerikaanse Caterpillar-groep de sluiting van de fabriek in Gosselies aan. Dit was de laatste fase in een strategie om de fabriek te ontmantelen die jaren eerder was begonnen.

De herstructurering van 2013

In 2013 verloren 1.800 werkers van de Caterpillar-vestiging

in Gosselies en meer dan honderd toeleveranciers hun baan als gevolg van een herstructurering.

Toen de herstructurering werd aangekondigd, riepen de vakbondsdelegaties de arbeiders

op om kalm te blijven en om eventuele acties te beperken tot het vertragen van de productie. Ze wilden geen grootschalige strijd organiseren die uit hun hand zou kunnen lopen. Tijdens het hele conflict werden slechts twee stakingen van 24 uur georganiseerd.

Maar zelfs als de acties van de vakbonden zwak waren, ging de directie van Caterpillar in de tegenaanval. Ze probeerde de arbeiders te verdelen in “jonge” arbeiders, die in de fabriek zouden blijven, en “oude” arbeiders, die hun baan zouden verliezen.

De directie van Caterpillar beloofde de “oude” minder slechte voorwaarden als ze vertrokken, maar eiste in ruil daarvoor dat de jonge arbeiders nieuwe, flexibelere en lager betaalde arbeidsvoorwaarden zouden accepteren. Geconfronteerd met pogingen tot verdeeldheid zou de beste reactie van de arbeiders zijn geweest om hun eenheid in de strijd te tonen: samen strijden tegen onze gemeenschappelijke vijand, zelfs als het ging om verschillende eisen!

Maar alleen de vakbondsleiders hadden de leiding en zij wilden niet proberen om zo'n front op te bouwen. Het gevolg was dat de overeenkomst die werd ondertekend in het voordeel van de directie uitpakte. Zoals de directie had gewild, voorzag dit akkoord in een vergoeding voor het

vertrek met de hulp van de sociale zekerheid, in ruil voor meer flexibiliteit en een loonsverlaging voor degenen die bleven.

De sluiting in 2016

De situatie in 2016 was anders dan in 2013. Het was een volledige sluiting, geen herstructurering.

Toen de sluiting werd aangekondigd, blokkeerden de werkers de vestiging in Gosselies en de 300 machines die ze al hadden geassembleerd, een “oorlogsschat”, als onderhandelingstroef om hun eisen kracht bij te zetten tijdens de onderhandelingen die volgens de wet Renault werden gepland.

De directie ging in het tegegnoffensief en probeerde de machines terug te krijgen. Vijf weken na het begin van het conflict liet de Caterpillar-groep de arbeiders weten dat als de 300 machines die de arbeiders in handen hadden niet werden teruggegeven, de directie economische werkloosheid zou organiseren totdat de vestiging in Gosselies zou worden gesloten.

De dreiging van Caterpillar weerstaan had een veel grootschaliger strijd kunnen betekenen. De syndicale leidingen wezen deze optie van de hand. Dus, na nog een dreigement van de directie van Caterpillar, besloten de délégués om de 300 machines die waren geassembleerd vrij te geven en uiteindelijk het werk gewoon te hervatten.

Het was het einde van de “oorlogsschat”-strategie, die alleen maar ineffectief kon zijn tegen een multinational als Caterpillar. Natuurlijk leek het in handen krijgen van deze 300 ma-

chines een radicale zet. Maar wat waren een paar honderd machines waard voor een bedrijf dat miljarden winst maakt?

Om een echt machtsverhouding op te bouwen tegen Caterpillar was het nodig geweest om families, bureaus en arbeiders van andere bedrijven op grotere schaal te mobiliseren, om elkaars eisen te bespreken, zodat de duizenden arbeiders in Gosselies zich konden verenigen in een beweging om te vechten voor hun gemeenschappelijke belangen.

Men kon proberen zich te verenigen met de arbeiders van de ongeveer honderd onderaannemers van Caterpillar. In Sombreffe was er Carwall, waarvan 217 arbeiders ontslagen werden; bij Yusen Logistics werden de arbeiders collectief ontslagen en zouden ze binnenkort zelf de strijd aangaan...

Maar dat was niet de keuze van de syndicale leiding. Op 16 september 2016 werd in Charleroi een solidariteitsdemonstratie georganiseerd met 3.000 tot 10.000 deelnemers. Maar geen volgende stap werd voorgesteld, in plaats van het startpunt te zijn voor een bredere mobilisatie, om talrijker, meer verenigd, vastberadener en bewuster te worden.

De syndicale leiders vermeden de mogelijkheid om een dergelijke beweging op gang te brengen en gaven de voorkeur aan de loze beloften van politici en de juridische risico's van de Renault-procedure. De syndicale leiders veroordeelden zichzelf en de ontslagen werkers tot machteloosheid.

Al voor het begin van de eerste fase van de Renault-procedure wisten de syndicale delegaties dat het vrijwel onmogelijk was om de sluiting van de vestiging in Gosselies te voorkomen,

tenzij honderdduizenden arbeiders betrokken zouden raken bij een algemene beweging die de vrees voor een meer algemene opstand tegen de kapitalistische klasse zou hebben gewekt. Die weg inslaan was uitgesloten voor de syndicale leiders. Ze vestigden hun hoop bijna uitsluitend op de tweede fase van de Renault-wet, om te onderhandelen over belangrijke ontslagvergoedingen.

Maar zelfs voor dit beperkte doel, zelfs als het "slechts" een kwestie is van onderhandelen over vergoedingen, kan men niet zonder het opbouwen van een machtsverhouding! En tegenover een multinational is de enige kracht die arbeiders hebben hun aantal, hun capaciteit om te mobiliseren, hun druk op andere bazen en op regeringen. Deze sluiting moet een politiek probleem worden voor de bourgeoisie.

Maar om zo'n invloed te hebben, had men moeten proberen om talrijk, verenigd en bewust te worden! En de syndicale leiders weigeren dat te doen.

In ieder geval werd dit duidelijk voor de arbeiders toen, na vier vergaderingen met de directie van de groep, 85% van de vragen van de delegaties niet waren beantwoord. Drie maanden later wachtten een twintigtal vragen van de delegaties nog steeds op een antwoord...

Maar de gevolgen van het syndicale beleid werden ook gevoeld toen in de tweede fase van de Renaultprocedure de onderhandelingen voor arbeiders en bedienden apart werden gevoerd. Het aanvaarden van een dergelijk onderhandelingskader betekende instemmen met de opsplitsing van de Gosselies-werkers en dus nog meer verliezen

qua machtsverhouding.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat tijdens de eerste vergadering van de sociale sectie van de Renaultprocedure de hoogte van de door Caterpillar voorgestelde bonussen belachelijk werd gevonden.

Geconfronteerd met de belachelijke bedragen van de voorgestelde bonussen, werden er uiteindelijk demonstraties georganiseerd. Op 2 februari 2017 werd er gedemonstreerd in Namen en op 6 februari werd er een 24-uurs staking uitgeroepen. Tijdens de staking werd een machine beschadigd, wat voor de directie van Caterpillar een voorwendsel was om de arbeiders te bedreigen en hen te bevelen hun beweging te stoppen. Op 8 februari werd het werk hervat, maar op 13 februari werd een nieuwe demonstratie georganiseerd, deze keer in Brussel.

De directie van Caterpillar verhoogde vervolgens de bonussen. Maar ze werden nog steeds onvoldoende geacht. Op 15 februari werd opnieuw een 24-uurs staking georganiseerd en vonden opnieuw incidenten plaats, waaronder het in brand steken van een machine.

Na deze gebeurtenissen stelde de directie een sociale bemiddelaar aan en 4 dagen later accepteerden de syndicale leiders een voorakkoord met de directie van Caterpillar, dat ze vervolgens ter stemming voorlegden aan de arbeiders.

De overeenkomst had voornamelijk betrekking op ontslagvergoedingen. Deze bedroegen 30.000 euro. Daarnaast was er een sluitingsbonus van 150 euro per dienstjaar en een anciënniteitspremie van 2.250 euro per jaar voor werkers met minder

dan 15 dienstjaren en 2.500 euro per jaar voor werkers met meer dan 15 dienstjaren.

De ministers, die in de media zo snel een pro-werkers houding aannamen, weigerden de werkers van Caterpillar een afwijking toe te staan voor de leeftijd waarop ze met vervroegd pensioen konden gaan, net zoals ze weigerden de ontslagvergoedingen vrij te stellen van belasting.

In april 2017 werden de eerste ontslagen aangekondigd. Tussen maart en mei werd de productie voortgezet met een snelheid van vier machines per dag, totdat de fabriek in mei volledig werd gesloten.

**Volg ons
op
Facebook, Tik-Tok,
Youtube & X:**

Lutte Ouvrière Belgique.

Email: contact@lutteouvriere.be

Tel: 0470-18.82.39

Internet: www.arbeidersstrijd.be

Deel onze publicaties